

[Lütken.]

ter i landet, og det er vel ikke helt rimeligt, hvis disse skatteprocenter presses yderligere i vejret, fordi man bor ved den kyst, som er vanskeligere at holde ved lige end nogen anden kyststrækning i Danmark.

Jeg tror, det er realistisk at regne med, at skal der gøres noget ved de stærkt truede områder, må indsatsen, initiativet, komme fra ministeren, og pengene må komme fra statens midler. Man kan diskutere en eller anden ordning, hvor både lodsejere, amter og kommuner kommer ind i billedet, men jeg tror ikke, det er realistisk at regne med, at det ikke skal være således, at staten kommer til at bære de væsentligste beløb.

Sidste år i sommerferien rejste finansudvalget ud og besøgte en række øer og de problemer, som var forbundet med disse øer, og det var mange og for befolkningen væsentlige problemer. Jeg tror, det ville være meget nyttigt, hvis finansudvalget f. eks. i sommer lagde vejen omkring de steder på vestkysten, som er særlig interessante ud fra den betragtning, at de er særlig udsatte for at forsvinde i havet; jeg tror, det vil være et udmærket supplement til det, man startede på sidste år.

Jeg skal i øvrigt takke ministeren for den redegørelse, han gav, hvor jeg på mange punkter er helt enig i de overordnede synspunkter, f. eks. det synspunkt, at der skal være et rimeligt forhold mellem udgifterne til sikring og investeringerne bagved, altså det, man vil sikre. Det kan ikke være sådan, at man vil sikre lige meget overalt. Den sikkerhedsmargen, man vil have, må være størst dér, hvor det er de store interesser, der står på spil. Jeg regner med, at når ministeren har det synspunkt, kan vi formentlig også meget snart forvente, at der bliver taget et initiativ, for allerede under de kommende storme, som vi kan se i møde — og vi ved jo aldrig, hvor store sådan nogle bliver — vil det jo været meget, meget beklageligt, hvis der skulle ske et gennembrud ved Årgab syd for Hvide Sande.

Jeg håber, og har også opfattet ministeren på den måde, at han med stor interesse vil se på problemerne og hurtigt fremkomme med et eller andet forslag, som i hvert fald kan løse problemerne dér, hvor den største fare er til stede i øjeblikket, og at man vil se fordomsfrit på, hvorfra mid-

lerne til en sådan sikring skal tages, og at staten i hvert fald vil gå ind med en væsentlig del.

Mette Madsen: I sit indlæg om de påtrængende kystsikringsproblemer langs den jyske vestkyst gjorde hr. Jens Foged, vores partis ordfører, også rede for, i hvor mange år disse problemer har været undersøgt og diskuteret og analyseret og diskuteret igen. Og mens der snakkes frem og tilbage, undermineres kilometer efter kilometer fra Skallingen til Skagen såvel som kysterne i de indre danske farvande, og kubikmeter efter kubikmeter skrider i havet.

Hvor galt det rent faktisk er, viser nedbrydningens omfang langs den vendsyssel-ske vestkyst og østkysten med. Afstanden mellem skrænten og de tyske bunkers og kanonstillinger siger ganske klart, hvad vej det går. Selv i den forløbne vinter, der efter kyndige folks udsagn har været yderst skån-som, er der skredet store arealer i havet. Sommerhuse og feriekolonier, der for bare nogle få år siden betragtedes som sikre, ligger nu på den yderste skrænt eller er allerede skredet i havet. Dette gælder f. eks. oppe i Lønstrup. Her har staten i 1967 be-kostet en kystsikring i form dels af en sten-sætning, dels af en søpølse — det er nogle sandfyldte, lange plasticrør — og denne sikring af kysten bliver nu vedligeholdt af kommunen, og endvidere har man i Løn-strup forsøgsvis udlagt nogle kunstige tang-kæder med et godt resultat, men på grund af tekniske vanskeligheder er dette forsøg opgivet igen.

På østkysten syd for Frederikshavn har havet også spist voldsomt af landet. Land-mænd dér anslår tabet i deres ejertid til 100-120 m i agerlængde. Og som hr. Jens Foged også nævned, har fiskeriet store problemer. Jeg kan f. eks. nævne, at indsejlingen til Strandby havn ustandselig sander til og med mellemrum må uddybes med stor be-kostning, der hovedsagelig påhviler den pri-vate havn deroppe.

Men værst er problemerne jo nok for Ska-gen kommune, for denne i befolkningstal ikke særlig store kommune har ca. 50 km kystlinje, der udelukkende består af sand-strand og klitter. På grund af det flade land og åbent vand til alle sider er kysten mange steder stærkt udsat for nedbrydning og